

altsaa afhjælpes uden Spor af Lovforandring, ja, den vil blive det, hvis man blot respekterer de bestaaende Love.

Jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det er en mærkelig Ende de Herrer, ere begyndte fra, naar de endelig ville give sig i Lag med at reorganisere Hæren. Der findes i deres Organ et lille Program trykt med Petit paa begge Sider af Titlen, og blandt de Punkter, der fordrer i dette Program, er Afkaffelsen af staaende Hær og Indførelsen af et almindeligt Folkeværn. Nu forekommer det mig, at Væbningen, saaledes som den en Gang er, maa siges at komme de Herrer's Ideal en hel Del nærmere end den øvrige Hær. Det vilde derfor efter min Mening have været rimeligere, om de, hvis de vilde begynde at reformere, havde taget fat ved den anden Ende og foreslaaet at affkaffe det som de, ganske vist med Urette, betragte som en staaende Hær — i mange udenlandske Tidsskrifter benævnes vor Hær siden 1894 Militi og maa altsaa for saa vidt komme nær op til de Herrer's Ideal. Men Væbningen maa dog under alle Omstændigheder ligge deres Hjerte nærmere, og det vilde derfor have været rimeligere, om de havde taget f. Eks. Husarerne for end netop Væbningen, som jeg i deres Sted vilde læse for og udvikle og gøre til den Kærne, som efterhaanden skulde vokse, for at den øvrige Hær i Tidens Fylde kunde forsvinde. Det synes mig vilde have været en naturligere Vej at gaa.

Jeg skal endnu til Slutning tillade mig en Henstilling til de Herrer, en Henstilling, som jeg ganske særlig skal rette til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Holm). En af Grundene, hvorfor Væbningen er saa daarlig — ja, det vilde jeg ikke sige, jeg finder ikke, den er daarlig, men en af Grundene, hvorfor den ikke er saa god, som den kunde være, er, at baade den og Hæren og i det hele taget Forsvarsvæsenet lægges saa stærkt for Had af de Herrer. De kunde ved Hjælp af deres i vide Kredse udbredte og paa mange Steder meget indflydelsesrige Organ hjælpe Hæren en hel Del, og det har jeg Grund til at tro, at de i Virkeligheden kunde have Vist til, men foreløbig sker det ikke altid. Netop det samme Eksempel af Bladet, hvor mit Dje mødte det omtalte lille Program, viser, at man samtidig udtaler sig noget vel hadst om Militærtjenesten. Jeg skal ikke trætte det ærede Ting med en videre lang Oplæsning af, hvad der staar i en Artikel i „Social-Demokraten“ for Fredag den 11te September, betitlet „Nu udskrives Soldater“, men jeg

vil dog med den højtærede Formands Tilladelse gøre opmærksom paa, at der staar saadanne Ting som, at „disse 10 Millioner Mand ere tvungne ind i Hæren for at uddannes til professionelle Mordere, hvilket dog turde være et noget stærkt Udtryk. Jeg gør selvfølgelig ikke Fordring paa, at de Herrer skulle dele mit Grundsyn paa Landets Forfar, det kan jeg ikke forlange. Men jeg tror, at i alt Fald det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds i Virkeligheden, ad en noget anden Vej, gennem noget andre Premisser kommer til væsentlig den samme Konklusion som jeg, og heller ikke under visse Omstændigheder er uvillig til at være med som professionel Morder (Afbrydelse af Bøst). Ja, det er mærkeligt, siger det ærede Medlem for Ribe, men det er ikke desto mindre sandt. Det er ikke sørgeligt, men sandt, det er glædeligt, men sandt. Det ærede Medlem sagde — jeg skal tillade mig at oplæse det, det er kun ganske saa Vinjer — under 2den Behandling af Finansloven i Januar 1894: „Jeg kan forsikre de ærede militære Medlemmer om, at dersom den Tid skulde oprinde, hvor det skulde blive nødvendigt for vort Land, uden alle de Revanchetanker, som de Herrer Militarister nære, at forsvare vort Land mod Kulturens Fjender, maa det ærede Medlem være overbevist om, at han vil finde om ligesaa redbonne dertil som nogen som helst anden her i Landet“. Det Haab er selvfølgelig ikke udelukket, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds ogsaa kan komme til at optræde som professionel Morder, og jeg glæder mig meget til at se ham som Kollega i dette Jag. Forfælleri i vore Anstuelser er altsaa kun den, at jeg vil kæmpe mod alle dem, som jeg mener er vort Fædrelands Fjender, og alle dem som angribe vort Fædreland, hvormod det ærede Medlem vil indskrænke sig til kun at kæmpe mod „Kulturens Fjender“. Kommer der en Kulturven som Fjende, vil han ligesom hin Oldtidens Helt sidde barst i sit Telt og ikke hørte os, naar vi bede ham tage Del i Kampen. Men lad en Kulturfjende komme, saa bliver det noget ganske andet, saa ville vi finde ham ved vor Side. Nu har det ærede Medlem ganske vist ikke villet ud med, hvem der er Kulturfjender, han har forholdt sig reserveret i saa Henseende, men jeg fejler næppe, naar jeg antager, at Kulturen og Socialdemokratiet i dette Tilfælde ere enslydige Begreber. Den, som er Socialdemokratiets Fjende, er sikkert ogsaa Kulturens Fjender. Kulturen og Socialdemokratiet